
Bratrstvo růže

„**ROZLEHLÉ SÍDLO SE ROZKLÁDALO** na protější straně údolí. Tříposchodový dům, bazén, tenisový kurt, stáje, svěže zelené pastviny, jezdecká stezka vedoucí lesem upraveným jako park, kachny na jezírku. Saul ležel ve vysoké trávě na zalesněné stráni, téměř kilometr daleko. Teplé jarní slunce jej hřálo do zad a svítilo pod takovým úhlem, že se jeho paprsky nemohly odrazit od čoček dalekohledu, a varovat tak strážné procházející se před domem, že je někdo sleduje. Prohlížel si právě oblak prachu na šטרקové cestě. K domu přijížděla přepychová limuzína. Čtyři další již stály zaparkovány před šestimístnou garáží vlevo. Automobil zabrzdil těsně před vchodem. Ze sedadla spolujezdce vyklouzl tělesný strážce a podržel otevřená zadní dvířka, aby návštěvník mohl vystoupit.

„Už by tam měl být,“ ozval se hlas z přenosné vysílačky ležící vedle Saula. Byl to skřípavý hlas muže, s nímž Saul mluvil v Baltimore. Vysílačka byla naladěna na málo používanou frekvenci. Vždycky však existovala možnost, že by rozhovor mohl někdo náhodou vyslechnout, a tak vysílačka pracovala i s kódovacím zařízením. Pouze někdo s identickým dekodérem naladěným na tutéž neobvyklou frekvenci mohl jejich rozhovor odposlouchávat. „Tak to by byl poslední,“ pokračoval hlas. „Identifikoval jsem ho na vlastní oči. Když počítáme toho chlápka, který v domě bydlí, tak je všech šest cílů na místě.“

Saul stiskl tlačítko vysílání. „Teď už si to převezmu sám. Jedte domů.“ Opět zamířil dalekohled na dům. Návštěvník mezitím zmizel uvnitř a limuzína se připojila k ostatním automobilům před garáží.

Pohlédl na hodinky. Všechno podle plánu. I když byl teď dům velmi pečlivě střežen, před týdnem byla jeho ochrana minimální – pouze jeden muž u brány, druhý se procházel po pozemku a třetí měl na starosti vnitřek domu. Saul na místě hlídkoval tři noci za sebou, vybaven dalekohledem pro noční vidění. Pozoroval strážné na obchůzce. Zjistil, kdy se střídají a kdy je jejich

pozornost nejvíce otupena. Jako nejvhodnější dobu vstupu do objektu si zvolil čtyři hodiny ráno. Ve tmě se propířil lesem k zadní straně domu. Přesně ve čtyři hodiny dva členové jeho týmu provedli manévr k odvrácení pozornosti. S motory starých otlučených aut, vytočenými na maximum, se s řevem přehnali kolem hlavní brány jako dva pubertáci při bláznivé honičce. Podívaná strážně natolik zaujala, že Saul mohl bez potíží vypáčit zámek zadních dvířek a vstoupit do sklepa. O poplašný systém se nestaral, protože si všiml, že strážný, který měl na starosti vnitřní prostory domu, nikdy při vstupu žádné poplašné zařízení nevypínal. Jakmile se ocitl ve sklepě, rozsvítil zacloněnou baterku a ukryl plastickou trhavinu v kouřovodu kotle ústředního topení. Předtím k trhavině připevnil rádiem aktivovaný detonátor. Sbalil nářadí, zamkl za sebou dveře a zmizel v lese. V dálce ještě dozníval rachot závodících strojů.

O dva dny později bezpečnostní agentura celý pozemek dokonale uzavřela. Při prohlídce domu mohli samozřejmě trhavinu najít, ale ze své pozorovatelnosti nezaregistroval žádný rozruch. Zdálo se, že strážní se soustředili hlavně na ochranu okolí domu.

Brzo se ostatně dozví, zda třaskavina na místě opravdu zůstala. Znovu pohlédl na hodinky. Viděl, že již uběhlo dvacet minut. Dost času na to, aby se muž s důlkem v bradě vypařil. Vysílačku a dalekohled uložil do malého batohu. Upřel oči na stéblo trávy, zaostřil pohled a soustředil se, až stéblo pohltilo celou jeho mysl. Prost jakéhokoliv citu, ledově klidný, zvedl miniaturní vysílač rádiového signálu a stiskl knoflík.

Dům vyletěl do vzduchu. Od sklepa až po střechu se doslova rozpadl. Zdi se zřítily a vzduchem létaly do všech stran kusy cihel. Střecha se nadzvedla, zakymácela a zřítila se, zahalená prachem a pohlčená plameny. Zásáhla jej tlaková vlna. Nevzrušeně zastrčil rádiový vysílač k ostatním věcem do rukavice. Nevšímaje si rachotu ani padajících trosek, seběhl se straně k automobilu stojícímu na zaplevelené polní cestě.

Osm let starý vůz. Člen týmu zodpovědný za dopravu jej koupil lacino – platil hotově a použil krycí jméno – od muže, který auto inzeroval v rubrice PRODÁM v jedněch baltimorských novinách. Auto nebylo možno vystopovat.

Dodržoval nejvyšší povolenou rychlost. Byl úplně klidný a nepřipouštěl si žádné sebeuspokojení. Přestože vykonal přesně to, oč jej jeho otec požádal.

* * *

ŠEST LIDÍ ZAHYNULO PŘI VÝBUCHU

COSTIGAN, VIRGINIA (AP) – Ve čtvrtek v noci došlo zatím z neznámých příčin k výbuchu v sídle Andrea Sagea, kontroverzního šéfa olejářské firmy a prezidentova poradce pro otázky energetiky. Mohutná exploze zničila celý dům a usmrtila Sagea a pět dalších hostů, kteří zatím nebyli identifikováni. Podle důvěrných pramenů se jednalo o vysoce postavené osobnosti, reprezentanty některých velkých amerických společností a členy nadace Paradigma, kterou Sage nedávno založil.

„Příbuzní obětí jsou příliš rozrušeni, než aby mohli o záležitosti hovořit,“ vyhlásil důstojník FBI na tiskové konferenci. „Pokud můžeme soudit, svolal pan Sage své přátele průmyslníky na schůzku na nejvyšší úrovni. Cílem bylo pokusit se vyřešit národní ekonomickou krizi. Prezident je přirozeně hluboce otřesen. Zesnulý byl nejen jeho blízkým poradcem, ale i důvěrným přítelem.“

Rodinní příslušníci nebyli v době výbuchu ve venkovském sídle přítomni. Několik členů bezpečnostní služby bylo zraněno létajícími troskami. Vyšetřovatelé pokračují v prohlídce místa neštěstí a snaží se zjistit příčinu výbuchu.

SAUL SI PŘEČETL POPIS KATASTROFY otištěný na první straně ještě jednou a zase noviny složil. Opřel se v křesle. Kolem jeho stolu přešla servírka roznášející nápoje. Nádra a stehna jí přetékala z těsně přiléhavých šatů. Odvrátil zrak a přešel pohledem od klavíristy přes hlučnou halu herny až ke karetním stolkům v zadní části místnosti. Lhostejně se zahleděl na hlavního krupiéra, dohlížejícího na zástupy hazardních hráčů.

Cítil neklid. Zamračeně přemýšlel a snažil se nalézt jeho příčinu. Práce šla jako po másle. Jeho únik se obešel bez jakýchkoliv problémů. Automobil zanechal u washingtonského nákupního střediska. Odtud odjel autobusem do Atlantic City. Byl si jist, že jej nikdo nesledoval.

Proč si tedy dělá starosti? Hrací automaty rachotily a Saul se stále mračil.

Eliot trval na použití třaskaviny, ale Saul dobře věděl, že stejného výsledku bylo možno dosáhnout mnohem méně dramatickým způsobem. Všech šest mužů mohlo zemřít ještě před schůzkou ze zdánlivě přirozených příčin, v různé dobu a v různých částech země: infarkt, mozková mrtvice, sebevražda,

dopravní nehoda. Nabízela se celá řada jiných způsobů. Zasněžení by si jistě této shody okolností všimli a pochopili, co to znamená, ale ohlas ve sdělovacích prostředcích by byl mizivý. Saul musel nutně dojít k závěru, že právě publicita byla důvodem celé akce. Ale proč? Instinkt Saulovi napovídal, že něco není v pořádku. Publicita byla proti vší logice, jeho výcviku. Eliot vždycky trval, aby se postupovalo co nejdělikátněji. Proč tedy tak náhle změnil názor?

A ještě něco mu dělalo starosti – místo, kde se právě nacházel. Atlantic City. Po skončení akce se vždycky odebral na předem určené neutrální místo. V tomto případě to byla šatna jisté washingtonské tělocvičny, kde našel peníze a instrukce, kam má zmizet. Eliot věděl, jakému prostředí dává Saul přednost – hory, zejména Wyoming a Colorado – a vždy mu udělal tu laskavost, že s jeho výběrem souhlasil. Proč mě tedy, ke všem čertům, poslal do Atlantic City, přemítal Saul. Tady ještě nikdy nebyl. Davy lidí nesnášel. Považoval je za nutné zlo a byl ochoten se s nimi smířit pouze na přeplněných sjezdovkách, kde holdoval své vášni. Tady se kolem něj lidé hemžili jako rojící se hmyz.

Něco není v pořádku. Příkazy použít trhavinu a odjet do Atlantic City znamenaly očividné porušení běžných postupů. Saul naslouchal rachotu kola rulety a neblahou předtuchou jej zamrazilo v zádech.

Vyšel z koktejlové haly a přistoupil ke karetním stolkům. Davy lidí nesnášel, ale ve skříňce v šatně tělocvičny našel dva tisíce dolarů a příkaz hrát jedenadvacet.

Smířen s osudem si našel prázdnou židli a za pět set dolarů koupil hrací žetony. Vsadil pětadvacetidolarový žeton a dostal krále a dámu.

Rozdávající ovšem koupil dvě esa a vyhrál.

„ZATRACENÍ PARCHANTI,“ vyštěkl prezident. Udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. Vypadal nevyspaně a jako by zestárl o deset let. Poslední události ho rozrušily mnohem více než nedávný pokus o atentát. Trásl se únavou. Zármutek a vztek mu zrůznily tvář. „Chci toho chlapa, který zabil mého přítele. Chci, aby ti zkurvysyni...“ Prezident se náhle odmlčel. Na rozdíl od svých předchůdců chápal moudrost úsloví ‚mlčeti zlato‘. Co neřekl, to nemohlo být použito proti němu.

Eliot přemítal, zda prezident ví o tom, že pásky zachycující rozhovory v oválné pracovně byly kopírovány.

Vedle Eliota seděl ředitel CIA. „KGB se s námi spojila okamžitě po události. Kategoricky odmítají, že by s tím měli cokoli společného.“

„Samozřejmě to odmítají,“ ucedil prezident.

„Ale já jím věřím,“ prohlásil ředitel. „Akce vzbudila velké pozdvižení. To není jejich styl.“

„Přesně to chtějí, abychom si mysleli. Změnili taktiku, aby nás zmátli.“

„Při vši úctě, pane prezidente, bych si dovolil s vámi nesouhlasit,“ prohlásil ředitel. „Zajisté, Sovětům se změna naší politiky na Středním Východě nelíbí. Nelíbí se jim, že se odvracíme od Židů a začínáme podporovat Araby. Sověti vždy spoléhali na náš proizraelský postoj. Používali jej k tomu, aby Araby popudili proti nám. Teď děláme přesně to, co dělali oni. Jsou z toho nervózní...“

„Takže všechno do sebe zapadá, Rusové zasáhli,“ skočil mu do řeči prezident. „Naše dohoda s Araby je jednoduchá. Jestliže se otočíme zády k Izraeli, budou nám prodávat ropu levněji. Nadace Paradigma byla ustavena proto, aby zakryla naše vyjednávání s Araby – místo mezinárodních rozhovorů obchodníci jednájí s jinými obchodníky. Když pohřbíte nadaci, pohřbíte i rozhovory a také vyšlete varovný signál, abychom se je nepokoušeli obnovit.“

„Jistě, zapadá to do sebe,“ odpověděl ředitel. „Až příliš hladce. Rusům muselo být jasné, že je obviníme. Kdyby chtěli zasáhnout, zakryli by stopy. Provedli by to mnohem chytřeji.“

„Kdo to tedy sakra udělal? FBI našla Andrewovu ruku půl kilometru od zbořiště. Musím si s někým vyrovnat účty, tak mi řekněte s kým. Je za tím Kaddáfí? Castro?“

„To bych neřekl,“ prohlásil ředitel.

„Stojíme za tím my,“ vmísil se Eliot. Až dosud mlčel a čekal na správný okamžik.

Šokovaný prezident se k němu prudce otočil. „Cože?“

„Přinejmenším nepřímě. Udělal to jeden z našich lidí. Samozřejmě bez jakéhokoli oprávnění.“

„To proboha doufám, že ne!“

„Zjistili jsme to náhodou,“ pokračoval Eliot.

Ředitel CIA, který byl Eliotovým nadřízeným, na něj rozhořčeně pohlédl. „Jak to, že jste mě neinformoval?“

„Ještě jsem neměl možnost, dozvěděl jsem se o tom těsně před touto schůzkou. Sledujeme toho muže už pár měsíců. Způsobil krach několika

operací. Jeho chování je nevyzpytatelné. Uvažovali jsme, že ho propustíme. Tři týdny před výbuchem nám zmizel z dohledu. Dneska se znovu objevil. Podařilo se nám alespoň částečně zjistit, co celou dobu dělal. Máme důkazy, že se pohyboval na místě činu v okamžiku výbuchu.“

Prezident zbledl jako stěna. „Pokračujte.“

„Je v Atlantic City. Máme ho pod dohledem. Zdá se, že má spoustu peněz. Prohrává v kartách.“

„Kdo ho platí?“ zeptal se prezident a přimhouřil oči.

„Je Žid. Mossad nám pomohl ho vytrénovat. V třiašedesátém bojoval na straně Izraele v říjnové válce. Má nákladné choutky, které by si nemohl dovolit, kdybychom ho propustili. Myslím, že ho Izraelci zaplatili a přetáhli na svou stranu.“

„Tohleto skutečně dává smysl,“ řekl ředitel znechuceně.

Prezident zatail ruku v pěst. „Ale můžete to dokázat? Můžete mi dát do ruky něco, co bych mohl Tel Avivu omlátit o hlavu?“

„Promluví si s ním. Máme určité možnosti, jak přimět zadržené, aby se rozpovídali.“

„A až s tím skončíte, máte jasno, jak zacházet s dvojitými agenty?“

Prezidentovo neurčité vyjádření opět přimělo Eliota k zamyšlení, zda ví, že z pásků natočených v oválné pracovně se běžně pořizují kopie.

Eliot taktně přikývl.

„Pak navrhuji, abyste to provedli,“ řekl prezident. „Ne že by na tom záleželo, jen pro mé uspokojení. Jak se vlastně jmenuje? O koho jde?“

PŘI ODCHODU Z RESTAURACE KASINA si Saul v zástupu chodců všiml muže, který se náhle otočil a přešel na druhou stranu. Muž měl v bradě hluboký dolík a nosil knír. *Ne, to není možné.* I zezadu mu byla ta štíhlá postava povědomá. Měl tutéž barvu a střih vlasů. Byl to člověk, s nímž Saul mluvil v Baltimore. Muž, který mu pomohl vykonat práci.

Saulovi se napjaly svaly. Musel se mýlit. Když byl tým po splnění úkolu rozpuštěn, agentura nikdy neposlala dva operativce, aby zmizeli ve stejném městě. Z důvodů prosté opatrnosti bylo nemyslitelné, aby se členové týmu znovu setkali nebo byli dál v jakémkoliv spojení. Co tady ten člověk potom dělá?

Uklidni se, řekl si Saul. Určitě se mylíš. Jdi za ním a podívej se pořádně, aby měla dušička pokoj.

Muž se mu v davu téměř ztratil. Saul jej naštěstí zahlédl, jak prochází pasáží a mizí ve skleněných dveřích. Proklouzl mezi dvěma ženami a proběhl kolem řady hracích automatů. Snažil se znovu si v paměti vyvolat okamžik, kdy si onoho muže všiml – jeho obrat a vykročení opačným směrem, jako by si náhle na něco vzpomněl. Možná. Nebo se ten muž otočil, protože nechtěl, aby ho Saul poznal?

Saul vzal za kliku, otevřel dveře a před sebou měl hlediště varieté, nejasně osvětlené a prázdné. Představení začne až za pár hodin. Prázdňá křesla. Jeviště zahalené oponou.

Pravý okraj opony se ještě chvěl.

Saul seběhl po schůdcích krytých plyšovým kobercem k nejnižším stolům. Vystoupil na jeviště, přikrčil se a opatrně přešel k okraji opony. Potichu zaklel, když si uvědomil, že nechal pistoli v hotelovém pokoji. Neměl však na vybranou. Nejrychlejší způsob, jak v Atlantic City přilákat nežádoucí pozornost, je nosit u sebe zbraň – bez ohledu na to, jak dobře zamaskovanou.

Opona se již přestala chvět. Saul ztuhl, když uslyšel bouchnutí. Vpravo od něj pod jevištěm za boční řadou stolů se otevřely dveře pod svítícím nápisem VÝCHOD.

Vstoupil číšník se stohem ubrusů v náručí. Úkosem pohlédl na Saula a napřimil ramena. „Tady nemáte co pohledávat.“

Zase nešťastná shoda okolností. Další uklízečka, která vstoupila do pokoje v době, kdy neměla. Kristepane.

Saul se rychle rozhodl. Vrhel se k podlaze a proklouzl pod těžkou oponou.

„Hej!“

Ignoroval číšníka hulákajícího před oponou, přeběhl ke klavíru a přikrčil se za ním. Na jevišti svítilo jen nouzové osvětlení. Bubny, kytary, mikrofony a notové stojánky vrhaly nejasné stíny. Saulovy oči se rychle přizpůsobily šeru. Odplížil se k pravé straně jeviště. Zužující se mezerou mezi přepážkami prošel ke stolku, u něhož stála jediná židle. Za ním byl všák s kostýmy a stěna s baterií vypínačů a nejrůznějších páček.

Nikde nikdo.

„Prošel tudy!“ upozorňoval číšník někoho před oponou.

Saul ustoupil až k požárnímu východu. Byl vytrénován, aby si nevšímal rušivých vlivů. Zůstal naživu tak dlouho, protože se dokázal soustředit na

podstatné věci. A tato schopnost mu opět zachránila život. V okamžiku, kdy vzal za kliku únikového východu, vůbec nevěnoval pozornost rychlým krokům na jevišti před oponou. Jeho mysl zaujalo něco jiného – zaustění látky za zády. Prudce se předklonil. Od kovových dveří se s řinkotem odrazil nůž. Z úkrytu za skříní, jediného místa, které Saul schválně neprohlédl, vyrazil stín. Nepřibližuj se k nepříteli. Nechej ho udělat první krok.

Vzrušení mu zbystřilo smysly. Saul se nahrbil, pokrčil kolena, aby získal pevnější postoj, a byl připraven odrazit útok. Muž udeřil. Saula překvapilo, že jako zbraň použil spodní hranu dlaně, prsty obrácené vzhůru. Vedl úder přímo dopředu. Saulův trénink ovšem zahrnoval i obranu proti tomuto způsobu boje a dokázal útočnicka odblokovat. Použil stejnou techniku a udeřil muže do hrudníku. Mířil mu přímo na srdce.

Zaprašťely kosti. Muž zasténal a zapotácel se. Saul ho otočil, popadl ze zadu, rozrazil požární dvířka a vyvlekl muže ven.

Uplynulo pět vteřin. Když zavíral dveře, zahlédl na jevišti dva číšníky. Otočil se do vestibulu. Na konci chodby plné dveří stál strážný. Byl k Saulovi zády a právě telefonoval.

Saul táhl zraněného muže opačným směrem. Rozrazil dveře označené nápisem SCHODIŠTĚ, ale neprošel jimi. Místo toho pospíchal k dalším dveřím s velkou červenou hvězdou. Stiskl kliku. Dveře nebyly zamčeny. Vstoupil do šatny, složil muže na podlahu a zavřel dveře. Zacvakl zámek a otočil se, aby čelil případnému útoku. Místnost byla prázdná.

Zadržel dech a poslouchal u dveří.

„Hej!“ vykřikl číšník. „Prošel tudy někdo?“

Odpověď strážného Saul neslyšel.

„Dveře na schodiště!“ zvolal druhý číšník.

Slyšel, jak se oba rozběhli. Zvuk kroků se vzdaloval.

Zahleděl se na muže na podlaze. Byl v bezvědomí, trhaně dýchal, z úst a nosu vyfukoval červenou pěnu. Měl rozdrčený hrudník a roztržitěná žebra způsobila mohutné vnitřní krvácení. Zemře během několika minut na městnání v plicích a srdci.

Muž s knírem. Muž, s nímž Saul hovořil v Baltimore. Už o tom nebylo žádných pochyb. Musel mě celou dobu sledovat, pomyslel si Saul. Ale jak? Byl přesvědčen, že případné pronásledovatele setřásl. Závěr: ten člověk musel být opravdu profesionál.

Ale to nebylo všechno. Saul si znovu vybavil scénu před restaurací. Když se ten muž náhle obrátil, nebylo to proto, aby se před Saulem schoval. Právě naopak. Ten člověk jej chtěl přimět k pronásledování – chtěl Saula odlákat na tiché místo a... zabít Proč?

A ještě něco ho znepokojilo. Způsob útoku. Kdybych se neměl na pozor, vržený nůž by mě vyřídil. Ale potom zaútočil spodní hranou dlaně a úder vedl přímo na hrudník. To je velmi neobvyklý způsob boje. Ovládá jej pouze ten, kdo absolvoval výcvik v Izraeli.

Mossad. Izraelská zpravodajská služba, nejlepší na světě. Vycvičili i Saula a zrovna tak museli vycvičit i muže, který se svíjel na podlaže.

Proč by však zrovna oni...?

Žádný profesionální zabiják nepracuje nikdy sám. Někde blízko musejí číhat ostatní členové vražedného komanda.

Otevřel dveře šatny a opatrně vyhlédl do chodby. Strážný byl pryč. Setřel ze dveří otisky prstů a odešel stejnou cestou, jakou přišel. Přes jeviště, kolem opony a prázdným sálem.

Hluk v kasinu jej ohlušil. Překřikující se hráči, rachotící hrací automaty. Mrkl na hodinky. Z reproduktorů se ozval praskavý hlas oznamující, že princezna Fatima má naléhavý telefonický hovor. V překladu hlášení znamenalo, že v kasinu byl vyhlášen poplach. Všichni členové ochranky se mají okamžitě spojit s hlavní kanceláří.

Ovládl se a pomalým krokem vyšel na ulici. Chvilí trvalo, než se jeho oči přizpůsobily šeru. O zábradlí venku se opíral párek turistů, pozorujících zpěněné hřbety vln. Lehký vánek jim povíval šaty. Prošel kolem nich, ale nezdálo se, že by je zvuk kroků vyrušil. Znovu pohlédl na hodinky.

Muž s knírem bude už teď mrtvý.